

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Naděždou Řehákovou v právní věci žalobce : **J. M.** proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 6** ve věci žaloby na vyslovení neplatnosti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 9.8.2002, č.j. výst. 2411/99/P1148/6 a ost. Vok/02/Fiš,

t a k t o :

- I. **Žaloba se odmítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobci se vrací soudní poplatek zaplacený z podané žaloby, tj. částka 1000,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 15.12.2008 podanou k Městskému soudu v Praze k úseku správního soudnictví a označenou jako „správní žaloba na určení, že stavební povolení je neplatné,“ domáhal určení neplatnosti stavebního povolení vydaného již dne 9.8.2002 na základě předcházejícího rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13.11.2001. Určení neplatnosti stavebního povolení se domáhal s odkazem na *zásah do práv žalobců* a s požadavkem na to, aby soud jako *předběžnou otázku* posoudil, zda žalobci, které neoznačil, byli účastníky stavebního řízení a zároveň uvedl, že rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13.11.2001 bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 3.5.2006 a že v navazujícím řízení v dalším rozhodnutí žalovaného stavebního úřadu ze dne 29.1.2007 byl návrh na umístění předmětné stavby zamítnut. S uvedenými rozhodnutími žalobce předložil i doklady dokumentující podání návrhu na odstranění předmětné stavby ze dne 15.2.2007.

Z uvedeného je zřejmé, že ohledně předmětné stavby probíhala řada řízení, jejichž přezkum je dle soudního řádu správního možný na základě správní žaloby na zrušení konkrétního rozhodnutí (nikoliv určení neplatnosti rozhodnutí) a to toliko ve dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby a proti takovému žalovanému, jímž je správní orgán, který rozhodoval v druhém stupni po vyčerpání řádných opravných prostředků (§ 68 písm. a), § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.)

Městský soud v Praze proto usnesením ze dne 26.3.2009, č.j. 9 Ca 3/2009-5 vyzval žalobce k vyjasnění, jaké rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, případně jaký nezákonný zásah (resp. i nečinnost) z postupu žalovaného dovozuje, tedy, jaké ochrany se postupem podle soudního řádu správního domáhá s tím, že pokud by žalobce trval na přezkoumání předmětného stavebního povolení, je třeba, aby svůj návrh doprovodil srozumitelným popisem skutkového stavu včetně osudu stavebního povolení ve všech fázích správního řízení včetně řízení odstranění stavby, případně uvedl současný stav a uvedl, zda požaduje zrušit předmětné stavební povolení nebo zda a jaké jiné rozhodnutí v této záležitosti

v souvislosti s proběhlými řízeními požaduje zrušit. Soud zároveň uvedl, že soudní řád správní *neumožňuje soudu ve správním soudnictví zaujímat předběžné právní otázky a určovat neplatnost dříve vydaných rozhodnutí*. Soud může posoudit účastenství žalobce toliko v rámci přezkumu rozhodnutí, v němž byl pominut jako účastník řízení, za předpokladu, že se proti takovému rozhodnutí odvolal, či se neodvolal, ale toto právo mu příslušelo a toto právo při vědomosti účastenství u odvolacího orgánu včas uplatnil.

Soud v odůvodnění své výzvy uvedl, že z uvedených listin ve spojení se zněním žaloby nelze seznat, zda se žalobce domáhá ochrany před nezákonným zásahem podle § 82 a násl. s.ř.s., případně v jakém "konkrétním jednání má tento zásah spočívat, či zda se domáhá ochrany proti určitému správnímu rozhodnutí, jímž bylo zasaženo do jeho práv podle § 65 a násl. s.ř.s. Podaná žaloba jako žaloba určovací v tom smyslu, že by správní soud měl sám určovat, jakým jednáním správní orgán porušuje zákon, nemá v soudní ochraně dle soudního řádu správního řádu oporu.

K výzvě soudu žalobce v podání ze dne 30.9.2009 upřesnil, že se domáhá přezkoumání odboru výstavby Úřadu městské části Praha 6 ze dne 9.8.2002, č.j. výst.:2411/99/P 1148/6 a ost. Vol/02-Fiš, které nebylo žalobci nikdy doručeno ani oznámeno. Žalobce uvedl, že je spoluvlastníkem drobných staveb a inženýrských sítí na pozemku parc. č. 11488/12, vlastníkem dvou jednotek v budově čp. 719 a spoluvlastníkem pozemku parc. č. 1148/8 v kat. území Vokovice, které sousedí s pozemkem parc. č. 1148/6, na kterém byla napadeným rozhodnutím povolena stavba. Dále doplnil, že se z opatrnosti prohlásil za účastníka stavebního řízení, a to podáním ze dne 30.9.2002 doručeným stavebnímu úřadu dne 7.10.2002. Žalobce namítal, že se žalovaný s uvedeným podáním, které žalobce označil jako předčasné odvolání (vzhledem k nedoručení rozhodnutí), nikterak nevypořádal.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě pravomocného rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13.11.2001, které sice bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18.4.2004, nicméně tak bylo učiněno až po vydání napadeného rozhodnutí – předmětného stavebního povolení ze dne 9.8.2002, takže otázka umístění stavby se již stala bezpředmětnou. Žádosti žalobce a Společenství vlastníků o doručení napadeného rozhodnutí byly stavebnímu úřadu doručeny až 21.7.2003, tedy po vydání stavebního povolení. Otázkou okruhu účastníků stavebního řízení se stavební úřad zabýval jak v napadeném stavebním povolení, tak i v odložení podnětu ze dne 28.4.2003 a ve sděleních ze dne 17.7.2006 a 14.7.2006, v nichž dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro zahájení přezkumných řízení. Žalovaný dále poukázal na úpravu účastníků řízení dle § 59 zákona č. 50/1976 Sb. s tím, že dle této úpravy nebyla práva žalobce stavebním povolením dotčena, přičemž okruh účastníků byl pro účely stavebního řízení upraven samostatně oproti řízení o umístění stavby, takže odkaz žalobce na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj, jímž došlo ke zrušení rozhodnutí o umístění stavby, žalovaný považoval za zavádějící. Zrušení územního rozhodnutí by mohlo být pouze důvodem pro obnovu řízení ve věci vydání stavebního povolení, avšak vzhledem k uplynutí lhůt pro obnovu řízení nepřicházel tento mimořádný opravný prostředek v úvahu. O této skutečnosti byl žalobce žalovaným poučen sdělením ze dne 28.4.2003 a 5.5.2004, možnost podání žádosti o povolení obnovy řízení nevyužil. Žalovaný je toho názoru, že žalobce není aktivně legitimován k podání žaloby, případně navrhl odmítnutí žaloby z důvodu, že žalobce nevyužil všech řádných opravných prostředků.

K vyjádření žalovaného žalobce ve svém podání ze dne 5.11.2009 uvedl, že o doručení stavebního povolení požádal při osobním jednání u stavebního úřadu již dne 16.9.2002 a dne 24.9.2002. Za účastníka řízení se prohlásil z opatrnosti dne 30.9.2002.

Žalobce nebyl informován o vydání stavebního povolení a toto mu nebylo doručeno. Žalobce namítal, že předmětná stavba je umístěna ve vzdálenosti 10,35 m od obytné budovy žalobců a dalších dotčených osob, proto tvrzení, že stavbou nebyla dotčena vlastnická práva žalobce je nesprávné.

K dotazu soudu, zda a kdy se napadené rozhodnutí dostalo do dispozice žalobce vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí připojil jako přílohu žaloby, a zda poté, kdy toto rozhodnutí získal, podal proti němu odvolání, žalobce v podání ze dne 30.4.2010 soudu naznačil, že se jej podařilo získat neoficiálním přístupem k tomuto dokumentu přes pracovníka zhotovitele stavby a i když toto rozhodnutí nebylo žalobci nikdy doručeno, ihned se proti tomuto rozhodnutí odvolal, což uvedl v čl. IV. žaloby (v čl. IV. žaloby žalobce uvedl, že se domáhal doručení napadeného rozhodnutí a k důkazu navrhl dopisy ze dne 30.9.2002, ze dne 1.7.23003, ze dne 10.5.2004 a ze dne 15.2.2007).

Na základě uvedeného soud posoudil podaný žalobní návrh takto :

Žalobou napadené rozhodnutí je rozhodnutím o povolení stavby vydaným správním orgánem 1. stupně ve stavebním řízení dne 9.8.2002, tedy v době před tím, než byla vydána rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 18.10.2004 , jímž bylo v přezkumném řízení zrušeno územní rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy o umístění předmětné stavby ze dne 13.11.2001 a než bylo vydáno rozhodnutí ministra pro místní rozvoj ze dne 29.4.2005, jímž bylo zrušeno uvedené rozhodnutí ministerstva ze dne 18.10.2004 a současně bylo konstatováno, že rozhodnutí o umístění stavby nikdy nenabýlo právní moci. Napadené rozhodnutí o povolení stavby tedy v důsledku uvedených rozhodnutí ministerstva vydaných ohledně územního řízení existovalo jako vydané i ke dni podání správní žaloby v této věci s tím, že zákonnost tohoto rozhodnutí byla zpochybněna samotným ministrem v jeho rozhodnutí ze dne 29.4.2005 . Ministr totiž tím, že shledal pochybení postupu ministerstva v přezkumném řízení a vrátil věc k novému posouzení a rozhodnutí o umístění stavby také konstatoval, že v dalším řízení se bude nutné vypořádat se stavebním povolením, které patrně z téhož důvodu jako u územního rozhodnutí (nedoručení všem účastníkům řízení včetně žalobce) nebude v právní moci.

V důsledku uvedeného rozhodování došlo k situaci, že stavební úřad, znovu rozhodující o žádosti o umístění stavby , rozhodnutím ze dne 29.1.2007, a to již za účinnosti nového stavebního zákona č. 183/2006 Sb.podanou žádost o umístění stavby zamítl s tím, že otázka umístění stavby se již stala bezpředmětnou, neboť stavba již byla realizována.

V řízení předcházejícím vydání napadeného stavebního povolení byla učiněna ze strany stavebního úřadu a ministerstva řada pochybení v rámci rozhodování o umístění předmětné stavby, nicméně na druhé straně byla žalobci doručena rozhodnutí ministerstva, žalobce tudíž věděl, že bylo vydáno stavební povolení na předmětnou stavbu a z rozhodnutí ministra pro místní rozvoj seznal i pochybnosti tohoto správního orgánu o účinnosti vydaného stavebního povolení. Přes uvedené skutečnosti však žalobce proti stavebnímu povolení nepodal řádný opravný prostředek, jímž je odvolání (byť mu toto rozhodnutí nebylo doručeno, obdobně jako mu nebylo doručeno rozhodnutí o umístění stavby).

Soud se z podnětu podané žaloby zabýval zjištěním a posouzením, zda za podané odvolání nelze považovat podání (dopisy) žalobce, které označuje žalobce v podané žalobě ve znění jejího upřesnění s odkazem na čl. IV.žaloby nebo i jiná podání žalobce, založená ve správním spise.

Dopis žalobce ze dne 30.9.2002 je označen jako „Žádost na přezkoumání stavebního řízení a vydání pravomocného rozhodnutí“ a z jeho obsahu vyplývá prohlášení žalobce za

nepominutelného účastníka stavebního řízení s návrhem, aby stavební povolení bylo přezkoumáno v mimodvolacím řízení.

Dopisem ze dne 1.7.2003 žalobce požádal o doručení vydaného stavebního povolení s odkazem na své dopisy ze dne 23.9.2002, 30.9.2002 a 4.10.2002, jimiž stavebnímu úřadu oznámil, že je dle § 59 stavebního zákona účastníkem stavebního řízení.

Dopis ze dne 10.5.2004 žalobce označil jako „Urgenci dodržování zákona o správním řádu“, v níž namítal nesprávné umístění stavby, požadoval doručení stavebního povolení a avizoval, že po jeho obdržení podá odvolání.

Dopisem ze dne 15.2. 2007 označeným jako „Podnět k zahájení řízení o odstranění stavby žalobce požadoval odstranění předmětné stavby z důvodu rozhodnutí stavebního úřadu o zamítnutí žádosti o umístění stavby a z důvodu nepravomocného rozhodnutí o povolení stavby, když stavební úřad nerespektoval právo žalobce se proti stavebnímu rozhodnutí odvolat.

Z uvedené korespondence žalobce vůči stavebnímu úřadu nevyplývá, že by žalobce proti rozhodnutí o vydání stavebního povolení podal řádný opravný prostředek – odvolání, a to přesto, že existence stavebního povolení mu byla známa již z rozhodnutí vydaných v územním řízení. Rovněž z návrhu na vydání předběžného opatření podaného dne 26.9.2002 k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 vyplývá, že žalobce již v této době o vydání stavebního povolení věděl a snažil se u stavebního úřadu se seznámit se stavební dokumentací i s vydaným stavebním povolením. Žalobce si také, ač mu stavební povolení nebylo doručeno, byl vědom důvodů, pro které hodlal podat odvolání – a sice opomenutí jeho osoby jako účastníka stavebního řízení. Taková námitka by postačovala k formulaci odvolání, které mohl žalobce podat u stavebního úřadu proti stavebnímu povolení na předmětnou stavbu a odvolací správní orgán by byl povinen se tímto odvoláním zabývat a vydat o něm rozhodnutí. Žalobce, ač mu lze přisvědčit v tom, že stavební úřad mu v jeho snaze uplatnit svá práva dlouhodobě vstríc nevycházel, však se svými právy danými platným právním řádem náležitě nenakládal. Je pravdou, že dříve platné ust. § 54 odst. 4 tehdy platného správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.) stanovilo možnost podat odvolání i po zákonné lhůtě 15 dnů (do 3 měsíců od oznámení rozhodnutí) pro případ, že účastník řízení byl nesprávně poučen o opravném prostředku či nebyl poučen vůbec a neplatilo žádné ustanovení obdobné ust. § 84 nyní platného správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.), které již pamatuje na případ odvolací lhůty při neoznámení rozhodnutí, nicméně práva daná těmito ustanoveními by neměla být vyložena odlišně. Žalobce i postupem podle § 54 odst. 4 dříve platného správního řádu mohl a měl podat odvolání proti stavebnímu povolení, neboť nejenže o vydání takového rozhodnutí věděl, ale i věcně si byl vědom důvodů, pro které mohl odvolací námitky koncipovat, minimálně z důvodu opomenutí jeho účastenství ve stavebním řízení , což je zásadní námitka a otázka prolínající se všemi jeho podněty a žádostmi vůči stavebnímu úřadu.

Žalobce však na místo podání odvolání podával osobně či jako předseda Společenství vlastníků jednotek žádosti o doručení napadeného rozhodnutí, podával prohlášení o tom, že je účastníkem řízení, urgoval doručení stavebního povolení a vyžadoval toto rozhodnutí cestou žádosti o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb. , o čemž bylo vydáno negativní rozhodnutí o žádosti, proti kterému také mohl uplatnit opravný prostředek a následně správní žalobu k soudu. Žalobce také své námitky o účastenství v řízení koncipoval formou mimořádného opravného prostředku – přezkoumání rozhodnutí v mimoodvolacím řízení, ačkoliv namítal, že rozhodnutí nenabývalo právní moci a v přezkumném řízení dle § 65 zákona č. 71/1967 Sb. bylo možno přezkoumat pouze rozhodnutí, jež nabývalo právní moci.

Z uvedených dopisů, které jsou označeny v čl. IV. žaloby jako důkazy a na které žalobce odkazuje jako na podání, jimiž uplatnil odvolání proti stavebnímu povolení, lze

toliko v případě podání ze dne 30.9.2002 usuzovat na vůli žalobce směřující k přezkumu rozhodnutí na základě jeho námitek, že byl opomenut jako účastník stavebního řízení. Takové podání by totiž jako jediné z ostatních jím v žalobě uvedených bylo ve smyslu § 54 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb. podáno v zákonné lhůtě 3 měsíců, která byla stanovena pro případy vydání rozhodnutí bez poučení o opravném prostředku, tedy bylo možné dovozovat, že i pro ten případ, kdy žalobci nebylo rozhodnutí doručeno. Dříve platný správní řád rovněž v ust. § 50 upravoval institut opatření proti nečinnosti, spočívající v odstranění nečinnosti správního orgánu v různých stádiích řízení, tedy i v řízení odvolacím. Soud ve spise nejenže nenalezl žádné odvolání žalobce, ale nenalezl, že by se žalobce domáhal opatření proti nečinnosti ve věci vydání rozhodnutí o jeho odvolání, za které žalobce považuje dopisy uvedené v žalobě. Žalobce ochranu proti nečinnosti ve správním řízení uplatnil až v r. 2007, a to ve věci svého podnětu k odstranění předmětné stavby. Rovněž až teprve v podání ze dne 18.3.2008 požadoval, aby v *řádném odvolacím řízení* bylo rozhodnuto o jeho námitkách do stavebního povolení s tím, že poukázal na své podněty ze dne 30.9.2002, ze dne 4.10.2002, ze dne 20.10.2002, ze dne 23.11.2002, ze dne 8.1.2003 a ze dne 10.2.2003 včetně stížnosti starostovi ze dne 4.4.2003. Uvedl, že tyto podněty mají „charakter“ odvolání a namítal, že není na správním orgánu, aby na tyto podněty reagoval pouhými sděleními. Současně uplatnil opatření proti nečinnosti tak, že její odstranění požadoval doručením stavebního povolení a rozhodnutím odvolacího orgánu o námitkách žalobce.

Žalobce ani v dalších podáních než v těch které označuje v žalobě nepodal řádné odvolání proti stavebnímu povolení. Jeho další podání jsou opětovně: návrh na přezkoumání stavebního povolení a pravomocných rozhodnutí (ze dne 7.1.2003), urgence vydání (doručení) stavebního povolení (ze dne 4.4.2004), odvolání proti odepření práva nahlížet do spisu (ze dne 18.11.2003), opakovaná urgence dodržování zákona o správním řádu (ze dne 25.6.2004). Správní orgán reagoval na podání a podněty žalobce způsobem odpovídajícím tomu, jak byly uplatněny – odložením podnětu k přezkoumání stavebního povolení ze dne 28.4. 2003 a řadou sdělení o tom, že nejsou důvody k zahájení přezkumných řízení.

Soud má proto za to, že pokud lze vůbec usuzovat na to, že žalobce materiálně odvolání podal, byť nesprávným postupem v režimu jiného přezkumu (v mimoodvolacím řízení), pak i tak je z podkladů správního řízení vyvoditelné zjištění, že o takovém odvolání rozhodnuto nebylo.

Na základě vlastních podání žalobce a z podkladů správního řízení soud nevzal za prokázané, že by žalobce podal odvolání proti stavebnímu povolení a také (a to pro případ, že by některé z jeho podání vůbec mohlo být kvalifikováno jako odvolání), že by o takovém odvolání příslušný odvolací orgán – Magistrát hl.m. Prahy rozhodl. Žalobce také správní žalobu v této věci, kterou k výzvě soudu jednoznačně upřesnil jako žalobu na přezkum správního rozhodnutí (a nikoliv proti nečinnosti), směřoval proti žalovanému, jímž je Úřad městské části Praha 6, který je správním orgánem 1. stupně, jež rozhodoval o vydání stavebního povolení.

Z uvedeného vyplývá, že o právech žalobce nebylo v odvolacím řízení rozhodováno, žalobce odvolání nepodal, až v r. 2008 se odvolacího řízení domáhal, tedy správní žalobou žádné odvolací rozhodnutí nenapadá. Proto je dána procesní situace, kdy podaná žaloba není dle § 68 písm. a) s.ř.s. přípustná. Žalobce nevyčerpal opravný prostředek, proto ani žaloba nesměruje proti rozhodnutí vydanému v posledním stupni, jak požaduje zákon. Napadené rozhodnutí v dané věci nebylo vydáno k odvolání žalobce.

Uvedeným závěrem soud nepopírá práva žalobce, která žalobce měl ve stavebním řízení, nicméně nemůže chránit práva, která žalobce náležitým procesním postupem neuplatnil. Pokud byl žalobce toho názoru, že odvolání podal a o jeho odvolání mělo být rozhodnuto, mohl se žalobou ve správním soudnictví a to již od 1.1.2003, kdy vešel v účinnost soudní řád správní v zákonné lhůtě podle § 80 odst. 1 s.ř.s. domáhat ochrany proti nečinnosti dle § 79 a násl. s.ř.s. s návrhem, aby soud uložil Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebnímu povinnost rozhodnout o odvolání žalobce. Bylo by přitom na žalobci, aby takové odvolání konkrétně označil.

Na závěr soud podotýká, že i při nejlepší vůli a pochopení žalobce v jeho snahách napravit procesní stav průběhu územního i stavebního řízení, nelze rezignovat na právem upravené postupy uplatňování práv jak ve správním tak i v soudním řízení. Lze jen s lítostí konstatovat, že z důvodu ne zcela kvalifikovaného postupu správních orgánů, ale i z důvodu nezajištění kvalifikované právní ochrany žalobce došlo v předmětném správním řízení k administrativní nepřehlednosti a chaotičnosti ohledně podání žalobce a ovšem také i k reakcím správních orgánů na tato podání, které nevedly k vyřešení zásadní otázky postavení žalobce jako účastníka řízení stavebního řízení v souladu se zákonem, ač tak mohlo být učiněno jednoduchou cestou. Tou by bylo zpřístupněním stavebního povolení tomu, kdo tvrdí, že je účastníkem řízení a následně rozhodnutím o jeho účastenství v řízení (ze strany stavebního úřadu) a podáním standardního odvolání proti stavebnímu povolení , např. i jednoduchou formou s vymezením těch námitek, pro které žalobce od počátku nesouhlasil s vydáním stavebního povolení (ze strany žalobce).

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže je podle tohoto zákona nepřijatelný.

Podle § 68 písm. a) s.ř.s. je žaloba nepřijatelná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Ze shora uvedených důvodů soud postupoval podle citovaných zákonných ustanovení a podanou žalobu odmítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první s.ř.s., když žaloba byla odmítnuta.

Výrok o vrácení soudního poplatku je dán ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. větou poslední, podle které byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek za řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. ledna 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.